

TỪ KHI ĐỒNG DÂY THÀNH BIỂN XANH

Tôi gọi đó Thị Trấn vì thấy có nhà lâu... cũng có thấy trong sâu vài nhà mái ngói đỏ...

Nhà nhà có cửa ngõ, có treo cây đèn khuya... có cái giàn thương ghê! Ôi cái giàn Thiên Lý!

Hồi tôi chưa đi Mỹ, có vài lần ghé đây, ăn với bạn cơm chay, ngủ cùng bạn sườn núi...

Có nghe tiếng lủi thủi bước ngựa xe chạy đêm. Có nghe tiếng thác rên đều đều vang vang vọng...

Có thấy Nhà Thờ đứng Chúa hứng sao trời sa. Có thấy Chùa nữa mà, ông Sư nhỏ quét lá...

Thị trấn lên Thị Xã không biết sẽ bao giờ. Hồi đó không ô tô chỉ xe đồ đón khách...

Tôi ra suối rửa mặt ba đêm tối ở nhờ... Tôi làm vài bài thơ nói về thông Đà Lạt.

Quê hương trong tầm mắt rồi xa ngoài tầm tay. Tôi xa nước đến nay cái bóng gầy nguyệt tạ...

*

Em ơi anh nhớ quá, viết vậ về Fylnom, nhớ giấc ngủ Trường Sơn, nhớ núi Voi lá rụng...

... nhớ hồ rung bông súng, nhớ mái Chùa cánh cung. Cỏ đây không cỏ bông, lòng người nhẹ như khói!

Hoàng hôn đây xuống vội. Người đi thật nhẹ nhàng. Lịch sử cũng sang trang... người đi rơi nước mắt!

Tôi xa rồi, xa thật... lên thành phố rồi chưa?

Trần Vấn Lệ